

Guus groeit groter

ISBN: 978-94-92020-12-3

© 2015 Ron Jansen

Omslagontwerp en illustraties: Renske de Kinkelder

Vormgeving: Engelbert Meurs

Adviezen: Bart Jan Vroegindeweyj

Uitgeverij Nieuwe Druk

www.nieuwedruk.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ron Jansen

Guus groeit groter

met tekeningen van
Renske de Kinkelder

2015

Uitgeverij Nieuwe Druk
Arnhem

Nieuwe Druk

Inhoud

Eendjes voeren	7
Zaaien	12
Schoenen kopen	20
Naar school	27
Nooitgenoeg	33
Schelpjes zoeken	40
Bubbels	47
Wasgoed	51
Bij de dokter	56
Uit eten	65
Geheimpje voor papa	74
Sinterklaas	83
Schrijven	94

Eendjes voeren

Guus is in het park. Hij staat aan de rand van de vijver met een zakje brood in zijn hand. Mama zit op de bank met de buggy met Puck erin naast zich. Puck slaapt. Maar Guus niet. Die staat naar het water te kijken. Hij kijkt naar links en hij kijkt naar rechts, hij kijkt naar boven, naar de lucht. Dan draait hij zich om.

‘Er zijn helemaal geen eendjes,’ roept hij naar mama.

‘Jawel hoor, die komen zo, let maar op.’

Met een glimlach draait mama haar gezicht naar het zonnetje en doet haar ogen dicht. Ze zucht.

Guus zucht ook. Hij ziet nog steeds geen eendjes. Hij pakt een sneetje brood uit de zak, haalt er een klein stukje af en gooit het in het water. Dan kijkt hij weer over de vijver. Maar nergens zijn eendjes te zien. Wel andere vogels, grote witte. Die vliegen rondjes in de lucht, bijna zonder met hun vleugels te klapperen. Ze houden hun koppies schuin en kijken naar beneden.

Het lijkt zelfs wel of ze Guus aankijken.
Alsof ze willen zeggen: wij zijn wel geen
eendjes, maar wij lusten ook brood.

Guus ziet dat niet. Hij zoekt nog steeds naar
de eendjes.

‘Ze komen nog steeds niet,’ roept hij weer
naar mama.

‘Jawel hoor, wacht maar af.’ Mama doet haar
ogen niet eens open, ze vindt het zonnetje
veel te lekker.

Guus neemt nog maar een stukje brood.

Hij kijkt ernaar. Brood voor de eendjes.

Dan neemt hij een hapje. Hé, brood voor
de eendjes smaakt net als brood voor de
mensen. En hij neemt nog een hap. Eigenlijk
heeft hij best wel een beetje honger. Al gauw
is de boterham helemaal op. Alleen het
laatste stukje gooit Guus nog in het water.

‘Kwaak,’ klinkt het opeens.

Guus kijkt op. Daar komt een eend
aangezwommen. Een eend met een groene
kop.

‘Kwaak,’ zegt de eend nog eens en slobbert
het stukje brood op dat Guus net in het water
heeft gegooid.

Guus pakt gauw weer een sneetje brood.
Hij scheurt er een klein stukje af en gooit
het in het water.

De eend komt nu met een vaartje
aangezwommen. 'Kwaak, kwaak,' zegt-ie
weer.

'Mama, er is een eendje,' roept Guus.
Mama kijkt even op en glimlacht.

‘Zie je nou wel,’ zegt ze, ‘ik zei toch dat ze wel zouden komen.’

Guus scheurt ijverig meer stukjes van het sneetje brood af en gooit ze in het water. De eend heeft nu geen tijd meer om te kwaken. Hij slobbert en hij zwemt en hij slobbert en hij zwemt. En Guus scheurt en gooit en scheurt en gooit.

Dan vindt Guus het genoeg. Deze eend heeft meer dan voldoende gehad. De andere eendjes moeten ook wat krijgen. Maar waar zijn de andere eendjes?

‘Mama, wanneer komen de andere eendjes?’ vraagt hij.

Mama doet haar ogen open en kijkt over de vijver. Er zijn nog steeds geen andere eendjes te zien. Ze loopt naar Guus toe.

‘Ik denk dat ze nog niet gehoord hebben, dat hier een jongetje staat met een zakje brood. Misschien moet je ze roepen.’

Dat vindt Guus een goed idee. ‘Eendjes,’ roept hij, ‘eendjes...’

Het eendje met de groene kop kijkt vol verwachting naar Guus. Hij houdt zijn kopje een beetje scheef.